

Na záver ti darujem kvet púšte

RONALD STREHÁR

II. vydanie

NA ZÁVER TI DARUJEM KVET PÚŠTE

a iné príbehy spoza horizontu

Autor: Ronald Strehár

Rok vydania: 2025

Fotografia na obálke: Ronald Strehár

Ilustrácie: Ronald Strehár

Druhé vydanie, vyšlo ako elektronická publikácia

Copyright © Ronald Strehár, 2025

ISBN (PDF): 978-80-570-6478-7

Venované všem silným ženám.

Poviedkový román v štýle magického realizmu zo série „Príbehy spoza horizontu“. Zážitky legionára z tajných misií z celého sveta, spomínajúc na úprimné a vdčné, ale i nebezpečné ženy, ktoré som počas svojich ciest stretol a s ktorými sme kedysi prežili chvíle plné otvorených náručí, odvahy, nádeje, šťastných úsmevov, slzavých očí, vášnivých bozkov a hlavne... o naplno prežitej každej sekunde.

Moja cesta začína...

Obsah

Môj Rad Čestnej légie alebo Bitka o ypsilon	7
Moja austrálska Spy Girl	22
Letiskové tango s Keiko a Vanessou	35
Parížska záchrana Noemi	44
Parížske tango s múzami	55
Moja štrasburská tančiareň „Piatoque“	64
Moja manhattanská vôňa ženy	71
Bruselské tango s ohňom	83
Tango s Céline alebo Moja francúzska Mission Impossible	94
Tajná návšteva parížskej Olympie	110
Križ s dievčaťom pod Južným krížom	119
Londýnski Men in Black alebo Na chvíľu s Jamesom Bondom	138
Moja malá Veľká francúzska revolúcia	151
Moje libanonské tango s Bašírom	165
Na záver ti darujem kvet púšte	181
Moje grófy z Hongkongu alebo Stratení nielen v preklade	186
Rimanka	201
Moja košírská madona alebo Ako som dirigoval Českú filharmóniu	217
Môj lisabonský príbeh alebo Ako nám vyfúkli Da Vinciho kód	230
Bratislavské bosé tango	241
Moje nebo nad Berlínom	247
Francúzsky bozk alebo Osudová cesta z Prahy do Blackpoolu	259
Moje dievča s perlou alebo Stopárov šialený sprievodca galaxiou	280
Vzdialené vrcholky hôr alebo Moja cesta do tvojich vlasov	292
Ľadová vášeň alebo Tango na Južnom póle	306
Čaro nenápadných žien alebo Moje singapurské tango s Banksym	324
Moja vesmírna odysea alebo Tango s Kitty na ISS	339
Cesta do hlbín duše tanečnice tanga alebo Ženevský princ na bielom koni	360
Tango s vílou alebo Môj Breakfast in America	381
Moja divnoláska alebo Kufrík s atómovými jadierkami	399
Most cez Iguazú, alebo Mojich 15 minút ukradutej slávy	418
Toskánska vášeň alebo Čo ostalo ukryté za mrakmi	444

Můj poslední akční hrdina nebo Voňný pád s Thelmou a Louisou	456
Šanghajský expres do Ria de Janeira.....	478
Moje bezsenné noci v Seattli nebo Výlet v rytme bachaty.....	497
Madisonské mosty nebo Moja americká krása.....	513
Moje mexické Akty X nebo Kruhy nielen v obilí	533
Meine Liebe in Lübeck nebo Kam vedú všetky cesty	546

Môj Rad Čestnej légie alebo Bitka o ypsilon

*Skláňa sa pred Vami Commandeur Čestnej légie.
Raz ten ypsilon zrušíme, pani ministerka...*

Bola raz jedna slovenská ministerka. Taká milá pani, usmievavá, nebála sa chodiť ani v gumákoch, ani v lodičkách. Žena doslova do voza i do koča. Ved' nakoniec,

mala to v popise práce. Viedla ministerstvo, kde sa to gumákmi, traktormi, rastlinami a zvieratami len tak hemží. A nemyslím tým budovu ministerstva, ale tú oblasť, ktorú mala na starosti.

Raz, vo februári 2017 jej z francúzskeho veľvyslanectva v Bratislave oznámili, že sa jej francúzsky minister poľnohospodárstva rozhodol udeliť najvyššie rezortné štátne vyznamenanie, Rad za zásluhy v poľnohospodárstve (*L'ordre national du Mérite agricole*), ktoré je po Rade Čestnej légie, Rade oslobodenia a Národnom Rade za zásluhy, najvyšším rezortným štátnym vyznamenaním v krajine. Bolo to tesne po skončení slovenského predsedníctva v Rade EÚ a ako vieme, až po boji sa rozdávali medaile a hodnosti, takže jednu

dostala i pani ministerka. Ako prvá Slovenka v histórii. *Full respect!*

Udeľovanie najvyšších štátnych vyznamenaní nie je vo Francúzsku len tak, všetky návrhy na menovanie skúma a schvaľuje Úrad veľkého kancelára Čestnej légie (*Grande chancellerie de l'ordre de la Légion d'honneur*). Tento úrad bol založený už Napoleonom Bonapartem a na udeľovanie týchto radov - či už Francúzom alebo cudzincom, sa vzťahujú prísne kritériá, aby bola dodržaná čistota, dôstojnosť a hodnota aktu. Nebudem Vás zdržiavať detailmi, skrátka, nie je to ako u nás.

Úrad veľkého kancelára Čestnej légie sídli hneď vedľa Múzea d'Orsay, obe tieto budovy pretína pešia ulička *Rue de la Légion d'Honneur*. Pred múzeom sa často konajú verejné predstavenia, na vyleštenej žulovej dlažbe tu Parížania v príjemnom tieni múzea občas dokonca tancujú argentínske tango.

Ale späť do príbehu. Tak nám pani ministerku navrhli na vyznamenanie. Úrad veľkého kancelára návrh ministra poľnohospodárstva schválil a pani ministerka bola pozvaná na predposledný februárový deň roku 2017 na slávnostné odovzdávanie štátnych vyznamenaní.

Letela z Viedne do Paríža tým istým podvečerným lietadlom, ktorým so letel i ja na rokovanie výboru OECD. Pani ministerka však mala docela nabitý program, i ona sa zhodou okolností mala nasledujúci deň najprv zúčastniť rokovania na úrovni rezortných ministrov OECD, pričom až podvečer ju čakalo slávnostné odovzdávanie Radu za zásluhy.

Náhodou sme sa stretli v lietadle. Ona už bola pekne usadená v biznis triede na začiatku lietadla, tak som ju, prechádzajúc

do zadnej časti lietadla len tak zbežne po slovensky pozdravil. Pozrela na mňa, nahodila úradný úsmev a slušne odzdravila. V živote ma nestretla, takže žiadna dlhšia konverzácia sa nekonala. Lenže deň nekončí večerom...

Jej asistentka Janka, žiadna *herka*, ale naopak, veľmi pekná, slušná, chudučká čiernovláska s prekrásnymi štíhlymi nohami, útlym drikom a nádhernými ústami kedysi pracovala u nás v korporáte a do Paríža na OECD pracovne lietala veľmi často, s dokonalou znalosťou prostredia preto sprevádzala pani ministerku i dnes. Poslušne si sadla do turistickej triedy. Tam je miesto pre asistentov. Ale i ona raz možno bude ministerkou, lebo ako ministerkina asistentka sa stihla spoznať s veľa dôležitými ľuďmi. Ved' i súčasný slovenský prezident začínal ako poslanecký asistent... a Janka má veru šarmu na rozdávanie.

Po prúde do Paríža sme sa ešte v prúdevej hale, idúc k východu, nakrátko s pani ministerkou zahliadli, kývli si na pozdrav a za exitom ju už čakali ľudia zo slovenského veľvyslanectva, ktorí sa o jej ďalší pobyt mali protokolárne postarať. Ja som s kufrom odbočil na stanovisko letiskových autobusov, nevediac, či sa do mesta dostanem za pol hodinu alebo za dve. To tu človek nikdy nevie, či sa dostane do večernej zápchy, štrajku, či cestnej uzávery počas inaugurácie prezidenta republiky. I to sa mi raz stalo.

Za pol hodinu sme dorazili do centra mesta k Víťaznému oblúku, kde majú tieto letiskové autobusy konečnú zastávku.

Metrom som sa za desať minút dostal na hotel, vybalil som sa a večer strávil dohodnutým stretnutím v útulnej reštaurácii so

svojimi dvoma kamarátkami, tanečnicami argentínskeho tanga Monicou a Noémi.

„MINYSTER OF...“

Na druhý deň som sa v čiernom obleku vybral na rokovanie na OECD. Pri vchode som, čakajúc na registráciu, zazrel pani ministerku. Kývli sme si na pozdrav. Vybavený som bol rýchlo, kým ona nie, zjavne bol nejaký problém, tak som sa pri nej pristavil a prehodili sme zopár zdvorilostných viet. Nebol som žiadny jej podriadený, takže sa nebudem pred niekým cudzím ostýchať. O chvíľu dostala i ona svoju visačku a pripla si ju na kostým. Čo som si však na tej visačke všimol, mi hneď udrelo do očí. Pod jej menom bol v jej funkcii preklep ako kôň. „MINYSTER OF...“

„Pomstíme sa Jazykovednému ústavu...“

Upozornil som ju na to. Očervenela, chcela si vizitku strhnúť, ale potom si to rozmyslela, bez nej by sa nedostala ani cez turniket. Jej asistentka Janka ihneď išla túto chybu reklamovať na recepciu, ale márne, tam len dievčatá krčili ramenami, že tak to majú registrované v informačnom systéme. Zjavne sa stala chyba na slovenskej strane pri registrácii účastníkov.

- *Vidíte pani ministerka, ja stále tvrdím, že tie ypsilóny treba zrušiť...* podpichujem ju. Nahnevane so mnou súhlasí.

- *Ypsilon, nie ypsilóón. Z yp-silónu sú len silóóónky. Vyslovujte pekne krátko...* opravuje ma pani ministerka.

Keď v diktáte zo slovenčiny zabudnete jednu, dve čiarky, stále máte šancu dostať jednotku, ale za ypsilon je u väčšiny učiteľov

z fleku päťka ako hrom. To je nespravodlivé, veď je to písmeno ako každé iné. No nie?

- *Navrhňte to na vláde ministrovi kultúry, je to spisovateľ, iste to pochopí, iste aj on dostal zopár pätiiek z diktátu presne za to isté. Pomstíme sa Jazykovednému ústavu... Vive la résistance!...* trollujem pani ministerku.

- *Viete za akú stranu som nominovaná, aj Štúr s Hollým písali s ypsilonom, ten to má dokonca v priezvisku, to je politicky nepriechodné...* odpovedá.

No, aspoň som to skúsil...

„Vy už ste minister?... žoviálne sa na mňa usmeje. - Nabudúce, Ángel, až nabudúce...“

Odprevádzam ju po chodbe dole k rokovacím miestnostiam, tá moja je až na konci chodby. Ešte jej otváram dvere do rokovacej sály, kde majú mať svoj ministerský *high level meeting*, z dverí akurát vychádza generálny tajomník OECD, zrazíme sa s ním vo dverách...

- *Vy už ste minister?... žoviálne sa na mňa usmeje.*

- *Nabudúce, Ángel, až nabudúce...* odvetím mu so smiechom, tľapnúc sa navzájom vo dverách po rameni.

Pani ministerka na mňa v rozpakoch nechápavo hľadí. Nepozná históriu tejto situácie.

- *Krásny deň...* zaželám jej, otáčam sa a idem si nájsť svoju rokovaciu miestnosť.

Cez obednú prestávku sme sa opäť stretli na chodbe, to už som od ľudí z našej Stálej misie pri OECD vedel, kam sa pani ministerka chystá.

- *Gratulujem pani ministerka, je to úspech pre celé Slovensko. Možno sa prídem na to Vaše dekorovanie pozrieť...* hovorím jej.

- *Ak máte pozvánku, tak Vás tam rada stretnem...* usmeje sa, pomysliac si o tom svoje.

Lenže pani ministerka nevie jednu vec:

Budova Úradu veľkého kancelára Čestnej légie je spojená podzemím s budovou Múzea d'Orsay. A jedna moja kamarátka, Slovenka Danko, je v tomto slávnom múzeu kurátorkou. Kedysi pracovala u nás v korporáte, potom ako slovenská delegátka v parížskom sídle UNICEF, odkiaľ cez svoje kontakty na francúzskom ministerstve kultúry, presnejšie priamo na ministra, veľkého milovníka krásnych objektov, získala spomínané miesto kurátorky. Ani sa jej kariére nemôžem diviť, lebo okrem rozhľadu, inteligencie a výnimočného vkusu je to na svoje roky stále výnimočne krásna žena. Taká štíhla modelka, s perfektne udržiavanou a vyšportovanou postavou. I to diskrétno tetovanie pod bruškom, od ktorého som ju márne odhováral, vie decentne skryť.

Ale naspäť do príbehu... Kedysi bola na mieste Úradu prístavba železničnej stanice, tej, ktorú neskôr prestavali na slávne múzeum. A v prístavbe bol zriadený Úrad. Ale podzemie ostalo spojené, je síce stavebne oddelené, no ale – čo je raz spojené, to je navždy spojené...

Danka pozná všetky zákutia, tajné miestnosti i skratky v budove múzea. Nemusel som ju veľmi prehovárať a navečer, tesne po záverečnej ma vpustila služobným vchodom dnu. Zišli sme bočnými kovovými schodmi

hlboko dole až do pivnice, míňajúc depozitáre s originálmi slávnych diel. Prešli sme dvomi ťažkými bezpečnostnými dverami, až sme sa dostali k úzkej kamennej chodbe s ešte užšími koľajnicami, pripomínajúce koľajničky pre vagóny na detskej železnici. Tadiaľto kedysi vozili na nástupištia poštové balíky.

Pripadal som si ako vo francúzskom pseudohorore *Belphégor-Fantóm z Louvru* so *Sophie Marceau* v hlavnej úlohe. Ten film začínal náhodne objavenou puklinou v stene obytného domu, susediaceho s Louvrom, cez ktorú sa Sofie so svojim priateľom dostali do múzea. Ale to bol iba film a medzi nami, docela pritiahnutý za vlasy, pričom Sofiine plné pery boli na ňom asi jediným uveriteľným faktom, na ktorý sa dalo pozerieť.

Prešli sme tmavou chodbou, tušiac, že sa nachádzame pod cestou medzi múzeom a úradom. Po dvadsiatich metroch sme zastali pred kovovými dverami obitými veľkými nitmi a pokrytými medenou patinou ako na nejakom stredovekom hrade. Vložila do nich dlhý trezorový kľúč, odomkla a so škripotom ich otvorila.

Chcel som vojsť dnu, no zastavila ma. Priložila čip k dobre ukrytému snímaču, inak by sa spustil alarm.

- Teraz už môžeš vojsť, ale nikomu ani muk. Ja o ničom neviem, jasné? Von trafiš cez foyer Úradu aj sám... povedala, priateľsky ma letmo pobožkala na líce a popriala mi dobrú zábavu...

Prechádzam pivnicou Úradu veľkého kancelára. Všade v regáloch stoja šanóny s menami všetkých dekorovaných nositeľov Radu Čestnej légie. Vstupné dvere do archívu boli z vnútra na pohybový snímač, čo ma prekvapilo, lebo zrazu sa predomnou z ničoho nič roztvorili a ja pozerám do vstupnej haly tejto nenápadnej dvojpodlažnej budovy, kde boli dekorovaní najväčšie osobnosti Francúzska i vzácní hostia zo zahraničia.

Slávnostný večer práve začína. V krásnej historickej hale, ktorá bola kedysi luxusnou vlakovou čakárňou pre vyššie spoločenské triedy, sú rozostavané stĺpiky s natiahnutými červenými smerovacími páskami, cez ktoré pomaly prechádzajú pozvaní hostia k vstupnej kontrole. Je tu už docela tlačnica. Stojí tu asi polstovka ľudí. Hostia vyťahujú doklady totožnosti a pozvánky. V dave som zahliadol pani ministerku i jej asistentku Janku. Prehrabovali sa v kabelkách.

„Rad Čestnej légie bol Napoleonov výmysel.“

Nastala zaujímavá scéna: asistentka Janka vcelku logicky nemala pozvánku, zjavne si ale myslela, že tak, ako na Slovensku, sa aj v civilizovanejšom svete dostane všade na nejaký pofidérny služobný preukaz a že sa jej tu všetci poklonia len preto, že ona je nejakou ministerkinou asistentkou. Chyba lávky, bez pozvánky sa musela i so svojim slovenským pasom a pekným zadočkom ponižujúco otočiť na opätku a ostať vonku. Smola... iný kraj, iný mrav. Nie je EÚ ako EÚ. Pani ministerka s

diplomatickým pasom, prináležiacim k jej funkcii, mohla bez problémov vojsť dovnútra. Samozrejme, že mala aj pozvánku. Ved' mala byť dnes dekorovaná.

Udeľovanie radov a vyznamenaní sa zväčša deje hromadne v hlavnej sále Múzea Čestnej légie, pokiaľ totiž nie ste prezidentom, tak kvôli vám samučičkému takúto parádu v Elyzejskom paláci nezorganizujú. Dnes tu má byť dekorovaných štyridsať osobností, dvadsať z nich Radom Čestnej légie a rovnaké množstvo Radom za zásluhy, vrátane pani ministerky.

Každý dekorovaný hosť, ktorý prešiel kontrolou, dostal osobitnú visačku, buď s francúzskou trikolórou alebo s emblémom Úradu. Samé o sebe docela pekný suvení. Aby sa nemiešali s ostatnými hosťami, zväčša novinármi, tí dostali iba také obyčajné biele plastové visačky.

No ja som nemal žiadnu. Ale vo vrecku som mal visačku z OECD, tak som si ju pripol. Na prvý pohľad sa nelíšila od tých novinárskych. *So far so good.*

Všetci hostia živelne postupovali do hlavnej sály s veľkými francúzskymi oknami otočenými na nábrežie Seiny, s parkom Tuileries v pozadí. Na stenách viseli nadrozmerné obrazy - Napoleon na bielom koni, nejaké epochálne bitky..., no ved' koniec koncov, Rad Čestnej légie bol Napoleonov výmysel.

- *Vy máte diplomatický pas?...* pýta sa ma pani ministerka, keď sme sa stretli v hale už za kontrolnou líniou.

- *Nie, ja mám lepší, vy ten svoj po skončení ministerskej funkcie musíte odovzdať, mne ten môj patrí nastálo...* a nevinne sa na ňu usmejem.

- *Čo je to za pas?... vyzvedá.*

- *Noo, povedzme, že taký multipas... taký, čo otvára všetky dvere i náručia... hovorím tajomne.*

V predsálí sa motal taký starý, prešedivý, okuliarnatý pán, podľa výzoru som ho typoval na nejakého uznávaného profesora. Stále niekam pokladal svoju tašku a stále ju zabúdal. Zrazu sa obrátil na mňa a opýtal sa ma, kde sú tu toalety. Ukázal som na dvere za ním. Poďakoval sa a poprosil ma, či by som mu nepodržel tašku a papiere. Ani nepočkal na odpoveď a už som mal v ruke ťažkú koženú úradnícku tašku a pod pazuchou lajstro papierov v euroobale i s visačkou s trikolórou.

No dobre, počkám, dúfam, že to dedo stihne do pár minút.

Ale nie, dedo si dával na čas, päť minút a stále nič. Začal som byť nervózny, tak som za ním zašiel na toaletu, či sa mu náhodou niečo nestalo.

- *Monsieur... volám do kabínok.*

- *Áno, hmm, tu som, počkajte prosím... znela odpoveď z jednej z nich.*

„Už som jedným z nich, stres zo mňa opadá.“

Vyjdem z toaliet, akurát včas, lebo asistenti už uzavreli vchod do budovy a smerujú oneskorencov do hlavnej sály. Ak sa mi bližšie pozrú na visačku, odhalia ma, pomyslím si. Čo mám robiť? ...

No nič, dedo trafí aj sám. Takticky som sa skryl doprostred poslednej skupinky hostí, smerujúcich do sály. Moja biela visačka medzi nimi svietila, ako keby som bol ich turistickým sprievodcom. Naisto ma odhalia. Našťastie som si všimol, že dedo z toalety má v euroobale svoju visačku s trikolórou. Hneď skladám svoju a pripínam si tú jeho. Už som jedným z nich, stres zo mňa opadá. Ceremoniár rozdeľuje hostí podľa farby visačky, trikoloristi doľava, emblémisti doprava. Mňa stavajú doľava na koniec radu trikoloristov. Odkladám dedovu tašku a papiere za seba k stene.

No to bude prúser, dedo sa vráti z toalety a ja budem mať hanbu ako Brno. No, ale sám som sa do toho dostal. Nemal som sem liezť... *to bude hanba...* pomyslím si.

Všetci štyridsiati sme stáli zarovnaní v jednom šíku. Mne to náramne vyhovovalo, stál som v zákryte, nikto na mňa nevidel.

Zrazu sa otvorili dvere a s ceremoniárom vošli traja páni. Zaznela francúzska hymna. Spieval som ju mnohokrát, tak som ju s ostatnými zaspieval i teraz, aspoň mi to dodalo odvalu a prestal som myslieť na deda na toalete.

Boli to rezortní ministri školstva, kultúry a poľnohospodárstva. Oni udeľovali Rady za zásluhy. Ceremoniár vyvolal meno dotyčného dekorovaného, ten predstúpil, nechal si príslušným ministrom pripnúť Rad so stuhou, prevzal dekrét v semišových doskách a vrátil sa naspäť do radu.

Ako desiata predstúpila pani ministerka. Bola na to nesmierne hrdá, bolo jej to vidieť na očiach. I ja som jej to od srdca prial. Po

odovzdávaní medaily sa otočila a vracala sa do radu. Zrazu pozrela doľava smerom k vstupným dverám, kde som stál ja a na konci radu zbadala mňa. Normálne som videl, ako na sekundu zamrzla počas chôdze. Vrátila sa pomaly do radu a vykukla na mňa. A ja som sa zasunul v rade. A ona zasa výkuk a ja zákuk.

Prvá dvadsiatka dekorovaných bola vybavená. Ich ceremónia skončila, ministri odišli. My všetci sme však ostali nepohnuto stáť, iba prvá dvadsiatka si ošahávala medaile a blahosklonne sa na seba navzájom usmievali. Až na pani ministerku, tá stále vykukovala z radu na mňa. O minútú sa opäť otvorili tie isté dvere a do miestnosti vošiel sám úradujúci prezident Francúzskej republiky.

„Monsieur Cotte!... Aha, to mám byť ja...“

- *Dedo, kde ste, to bude hanba, nezaspali ste na toalete?...* pomyslím si zúfalo. Hymna sa už druhýkrát nehrá, takže ostávam so svojimi myšlienkami sám. Ceremónia sa do bodky opakuje, tentoraz sa však udeľujú Rady čestnej légie. Jeden I. triedy, deväť II. triedy, zvyšných desať III. triedy.

Dekorovaný predstúpi pred prezidenta republiky, ten mu pripne Rad so stuhou, podá mu ruku a odovzdá dekrét. A tak sa kocky domina pomaly, ale iste blížia ku mne. Všetci už boli dekorovaní, pán vedľa mňa sa práve vracia do radu, hypnotizovaný mojim pohľadom. *Postoj chvíľa, aká si mi ukrutne krátka...*

- *Monsieur Cotte!...* zahlásil ceremoniár. Ostalo ticho...

- *Monsieur Cotte!...* opakuje.

- *Aha, to mám byť ja...* svitne mi.

Vystupujem z radu a idem k prezidentovi republiky. Prezident na mňa pozrie, udivene prižmúri oči a potichu povie:

- *Vy ste...*

- *Hmmm...Monsieur Cotte...* dopoviem a významne nadvihnem obočie.

Pripadám si ako Mr. Bean na otváracjej ceremónii olympijských hier v Londýne, keď imitoval klaviristu slávnostného zahajovacieho koncertu.

Prezident republiky mi pripína Rad Čestnej légie III. triedy v hodnosti *Commandeur*, potrasie mi rukou a odovzdáva dekrét. Otáčam sa a idem na svoje miesto.

Avšak pohľad do očí pani ministerky si nenechám újst. Vidím, ako na mňa pozerá s otvorenými ústami a z pier jej odčítam: *...Monsieur Cotte???*

Prezident republiky odchádza z miestnosti, no neodpustí si rýchly pohľad mojim smerom. Pohľady sa nám na sekundu stretli.

- *Toto kolo som vyhral ja, pán prezident...* telepaticky sa mu snažím vnuknúť odkaz zo Slovenska.

Škandál je zažehnaný. Ceremoniár otvoril dvere, ktorými sme vchádzali. Stál som posledný v rade, takže som prvý vychádzal. Schmatol som tašku a papiere a rýchlym krokom som vyštartoval zo sály smerom k toaletám. Vpálil som dnu. Dedo si akurát utieral ruky.

- *Monsieur Cotte. Mám Vám z poverenia prezidenta republiky odovzdať Rad Čestnej légie. Blahoželám...* hovorím mu s vážnou pózou.

Na toaletný stôl mu kladiem jeho tašku s papiermi, odopínam si z klopky saka Rad Čestnej légie, chvatne mu ho zastrkávam stuhou do horného vrečka saka, do ruky mu podávam dekrét, stískam mu pravicu a chvatne vychádzam z toalety.

Dekorovaní hostia práve vychádzali z budovy, počkal som, kým vyjdú, aby sa náhodou niekto z nich v eufórii nedal so mnou do reči a keď bol vzduch čistý, rýchlou chôdzou vychádzam von, stratiac sa za rohom budovy. Až tam som si zhlboka vydýchol.

Snažím sa pôsobiť nenápadne a stratiť sa medzi turistami, prechádzajúcimi sa večerným nábrežím Seiny. Na saku nahmatám vizitku s trikolórou, bleskovo si ju strkám do vrečka saka, aby som nebol taký nápadný.

Počkať!... Čo to mám vo vrečku saka? Malý, okrúhly odznak Radu Čestnej légie, ktorý sa pripína do dierky na klope saka.

Musel vypadnúť z dosiek s menovacím dekrétom. No čo už, nechám si ho, dedo by si ho iste nevedel ani pripnúť. Tak na pamiatku... Ďakujem, dedo.

Na druhý deň odlietam domov. Na letisku zbadám v odletovej hale sedieť pani ministerku. Keď ma uvidela, ostala ako obarená, nezmohla sa ani na slovo. Stále mala na kostýme visačku s menom a preklepom MINYSTER. Podišiel som k nej, pokľakol, vytiahol som čierne centrofixové pero a ten Y som jej na vizitke preškrtol. Hovorím jej:

- *Skláňa sa pred Vami Commandeur Čestnej légie. Raz ten ypsilon zrušíme, pani ministerka. Ešteže ho nemáte v mene...*

To ale bola jazda... ďakujem, *Monsieur Cotte!*

Moja austrálska Spy Girl

Pripomínala mi filmovú Barbarellu, prieskumníčku z vesmíru, vyslanú na svoju utajenú misiú. Nemýlil som sa.

Stretol som ju pred rokmi na Bondi Beach v Sydney. Úplnou náhodou, v plážovej reštaurácii, čakajúc na jedlo. Dali sme sa do reči, je tu vraj na dvojmesačnom jazykovom pobyte, ktorý jej platí firma, zlepšuje si angličtinu a že potom cestuje ďalej, do Juhoafrickej republiky. Mladé dievča, tak do tridsiatky. Ďalší deň sme sa nestretli, ale potom na tretí deň sme na seba narazili opäť, pri kúpaní. Prisunul som si pod jej slnečník svoj uterák a už sme len kecali s daiquiri v ruke. So Slovákmí sa tu vraj nekontaktuje, hoci ich je tu veľa. Prišla sa učiť angličtinu, nie slovenčinu. Ale keď sme sa už spoznali, trochu sme si padli do oka. Aspoň som si to myslel.

Bondi Beach je slávna pláž, ktorá sa nachádza asi dva kilometre južne pod Watsonovým zálivom na východe Sydney. Je to miesto skvelého kúpania, prechádzok, surfovania, skrátka na

totálny relax. Stretnete tu kdekoho, dokonca som tu stretol dovolenkovať bývalého člena francúzskeho komanda DGSE, ktorý kedysi dávno v blízkom novozélandskom Aucklande poslal ku dnu Rainbow Warrior. Aspoň dúfam, že tu dovolenkoval a nepripravoval zasa nejakú akciu... No skrátka, stretnete tu pestrú vzorku ľudí.

„Pripomínala mi filmovú Barbarellu, prieskumníčku z vesmíru, vyslanú na svoju utajenú misiu. Nemýlil som sa.“

Volajme ju Sisa - Silvia, Sisi, Siska, (s tou Siskou opatrne, do zdobnenín radšej nejdeme, lebo to začína pripomínať slovenskú tajnú službu...). Má peknú dievčenskú postavu, taká *cici mici*, ale žiadna vychrtlina, na druhej strane ani žiadna prefúknaná *Samantha Fox*. Ideálna baba do ruky. Keď rozpráva, používa nosovky, čiže občas tak rozkošne huhňe, čo ma na nej veľmi rajcuje. Chodí v teniskách, vtedy pôsobí tak bežne, dievčensky, človek si ju síce všimne, lebo stále pôsobí dojmom lolity, čo už dospela, ale v dave sa vie stratiť. Ale keď si dá na nohy vysoké lodičky na desať centimetrových podpätkoch (na ich výbere si dáva záležať ako pravá dáma), uff, to je iná liga. Hneď je z nej iná žena. Tie lodičky vynikajú na jej postave už tým, že sama o sebe je nižšieho vzrastu, tak 160 centimetrov. Keď si ich ale obuje, zadoček sa jej zrazu podvihne, zaguľatí, vypne si hrudník, chytá balans, chôdza dievčaťa sa jej zrazu zmení na chôdzu zvodnej dámy. Lolita v šteklíkoch. Je to taký typ, že s ňou by ste chceli byť jedno telo. Jedna duša neviem, ale to jedno telo rozhodne. Ale na moju smolu vo vysokých lodičkách chodí len zriedka. (Sisa - prečo tak nechodíš stále, je z teba iný človek!!!).

Povaha? Tvárila sa vždy milo, bola vždy slušná, kontrolovala svoje emócie, ale cítil som v nej skrývanú dynamiku, zmysel pre

precíznosť, chirurgickú presnosť myslenia, reflexy dravca. Pripomínala mi filmovú Barbarellu, prieskumníčku z vesmíru, vyslanú na svoju utajenú misiu. Nemýlil som sa.

Ale Sise sú celkovo divoké ženy, neviem či to nemajú vpísané v mene. Ja osobne s tým menom poznám iba samé divošky. Raz som bol na verejnom koncerte Sisy Sklovskej v Bratislave (bol na oslavu príchodu automobilky KIA na Slovensko), spievala na tribúne pred prezidentským palácom svoje muzikálové hity a pod tribúnou jej tesne pod nohami traja opití bezdomovci v handrách a so žltými billáckymi igelitkami tancovali na jej pesničky svoj opilecký bašavel, točili sa dokola, igelitky s čučom im viali pri tele, občas sa potkli, švacli sebou o zem, vstali a opäť sa dali do tanca, no to bol pohľad... – ale Sisa Sklovská to dala *na dámu*, nedala sa nimi vyrušiť, filtrovala ich, spievala až do konca s pohľadom zahľadeným nad nich, ďaleko do davu okolostojacich bežných zvedavcov... Profesionálka.

„Lečo fakt NIEEE, no ale nedaj si ho s Adelou Vinczeovou...“

Sisa bola veľmi inteligentná, niekedy dokonca príliš rýchlo plodila brilantné myšlienky vo svojej hlavičke. Ako automat na myšlienky, vhodíš mincu, stroj začne tlačiť na rolku myšlienky a nie a nie sa zastaviť, máš ich už plné vrecká, nemáš ich už kam strkať, tak rezignuješ a začínaš ich vypúšťať pomedzi prsty a už len čakáš, kedy sa automatu minie kredit.

Ako keď som sa pred pár rokmi v lete, idúc po ulici úplnou náhodou nachomejtol na úlete zvanom *Medzinárodný deň leča*, organizovanom Fun Rádiom, keď mi na chodníku skočila do úsmevu Adela Vinczeová s pozvaním na lečo a Viktor Vincze mi ho podal cez také prťavé zamrežované okienko z pivnice, bolo

ním vlastnoručne uvarené (Viktor, nič moc...) a ja som ho jedol stojac sám s Adelou u takého vysokého barového stolíka pred vchodom do rádia. Nechutilo mi, lečo fakt NIEEEE, no ale nedaj si ho s Adelou Vinczeovou... keď pozýva...

Ale hlavne, nemal som sa s ňou o čom baviť, ona išla svoje, guľometná paľba britkých myšlienok o leče a ja som len počúval a jedol z plastového téglíka to ich lečo. Ako bezd'ák. Nedokázal som sa chytiť jedinej jej myšlienky. Lečo fakt nie, ani ako zlý nápad. Je pre mňa neuchopiteľné, na plytkú lyžičku nenabratel'né, vypadáva mi z nej, rovnako ako z mysle. Speedy Adela.

Ale späť od Adelinho leča do Sydney...

Jeden júlový deň (to sme sa už poznali asi týždeň) ma Sisa na pláži poprosila, či by som ju nepomohol presťahovať do nového bytu. Jasnačka, aspoň omrknem, kde býva. Dohodli sme sa na druhý deň na deviatu ráno, príde po mňa do centra, k Opere (tá impozantná mušľová budova na nábreží). Prišla po mňa na prenajatom veľkom off-roade Toyota Sequoia. Podivil som sa, to musí mať fakt dosť peňazí na prenájom takéhoto veľkého luxusného tanku, ale neriešil som to, korporát jej to platí, čo ma do toho.

Išli sme do jej prenajatého bytu na *46 Milson Road*, to je vcelku príjemná rezidenčná štvrť hore na severe od zálivu, kúsok od ikonického mostu *Harbour Bridge* (to je ten most, kde sa v telke robia novoročné ohňostroje...).

- Sisa, odtiaľto sa sťahuješ?... Kto už v tomto meste lepšia výhľad než ty??? pýtam sa jej ohúrený, keď som sa pozrel z jej balkóna. Panoramatický výhľad na most, na Operu, na prístav...

- *Ideš do lacnejšieho? Firma ti priškrtila rozpočet?...* pýtam sa, ale neodpovedala mi, namiesto toho mi ukázala prstom na šesť veľkých opáskovaných škatúl vo vedľajšej izbe. Všimol som si, že mali slovenskú potlač a zjavne ich Sisa vôbec nevybaľovala, lebo boli celé skrz naskrz polepené pôvodnými, takými tými hnusnými hnedými pvc páskami.

-*Pohni sa, musím vrátiť kľúče...* vraví v chvate.

Odvláčil som ťažké škatule do auta, Sisa odovzdala na stráženej recepcii kľúče, niečo vypoďpisovala, naštartovala svoj „tank“ a vyrazili sme na druhý koniec mesta. Nastavila v navigácii 30 *Kangaroo Point Road* a vyrazili sme. Išli sme cez celé mesto, asi tridsať kilometrov, ale bol to veľmi pekný road trip. Bola sobota, žiadne zápchy. Užíval som si jazdu.

Nové ubytovanie bolo z iného sveta. Nie byt, ale nový dom. Na kopci, s krásnym výhľadom na *Botany Bay*. Nenápadný, ale na prvý pohľad zabezpečený. Plot zo železných roxorov, na prvý pohľad preleziteľný, ale čoho sa zachytíte? Iba železné špice, ak sa nechcete napichnúť, tak prelezenie vzdáte. Taký majú tiež na vyhliadkovej terase na Víťaznom oblúku v Paríži. Vedia prečo.

- *Fíha, tak tento prenájom iste nebol za „padíka“, načo ti je taký dom?...* pýtam sa jej.

- *Potrebovala som zmenu, čo sa stále vypytuješ, platíš to?...* kontruje mi drzo Sisa.

Začali sme vybaľovať, no trvalo nám to krátko, pretože krabice mi Sisa nedovolila vybaľiť, iba zložiť do garáže. Osobné veci už mala v dome nasťahované a vybalené, takže sme vybaľovali len drobnosti. Počítač, kameru, šálky, cestovnú žehličku a také blbinky. Nikde som však nevidel žiadnu učebnicu angličtiny, ale už som sa nepýtal na nič, štýl odpovede som mohol predvídať...

Keď sme vybalili, previedla ma po dome. Ako som si hneď všimol (som na to cvičený), samotný dom mal na všetkých oknách bezpečnostné fólie, alarm, decentne skryté mini kamery vnútri i vonku (žiadne ohavné priemyselné krabice), pohybové senzory okolo celého domu, nenápadnú krátkovlnnú anténu na streche. Ako nejaká utajená rezidentúra rozviedky. A ako som neskôr na vlastnej koži zistil, mal aj *escape room*...

Ukázala mi sprchu a povedala, že sa môžem po tejto šichte osprchovať, i ona to potrebuje.

„V takýchto štekloch? Čo si sa zbláznila? V týchto môžeš leda tak do bordelu!“

OK, povedal som si, možno niečo bude... tak som sa osprchoval, dal na seba pripravený biely župan a čakal som sediac v príjemnom tieni dole na krytej terase za domom. Po chvíli prišla Sisa, ale nie v župane, naopak, bola nahodená v riflovom outfite s bielym tričkom a ružových lodičkách na veeelmi vysokých podpätkoch, ktoré po mramorovej dlažbe robili *klik - klak*. V ruke mala dva poháre na šampanské a fľašu *Dom Pérignon Brut*. Prisadla si ku mne na sedačku a podala mi fľašu. Otvoril som ju a nalial nám obom, neprestajne hľadiac na jej tričko, pod ktorým nemala podprsenu. Prelial som cez pohár...

- *Nevadí...* povedala blahosklonne a ťukli sme si.

- *O koľkej ideme na tango?...* spýtala sa nevzrušene, akoby nič.

- *V takýchto štekloch? Čo si sa zbláznila? V týchto môžeš leda tak do bordelu!...* vynadám jej.

- *Tak pod'me do bordelu...* odpovedá nenútene.

Dekel mi odstrelilo až na Mars...

- *Ved' ma aj tak chceš len pretiahnuť, čo som slepá, nevidím ako sa mi stále pozeráš na bradavky? Kvôli čomu som naostro? Čakám, že ma na tangu poriadne vyzvítaš a potom tam niekde prehneš, tak sa to robieva na tangu, či nie? Romantika musí byť, keď už sme tu na druhom konci sveta... Alebo ideme do toho bordelu?...* pýta sa s nahodeným výrazom naivky, že ani mím Sládek by to nezahral lepšie.

- *Zlatko, tango je vážna vec, ehmm, to je vysoká škola tanca...* trápne kontrujem.

- *Vieš komu rozprávaj, ale dobre, chceš si tam užívať sám s miestnymi tanečnicami. V čom sú lepšie než ja?... vrčí na mňa.*

- *Tancovať môžeme i tu u teba... skúšam reparať.*

- *A ty si môžeš užívať sám so sebou na hoteli... zakončila debatu.*

Popíjali sme šampanské, pozerajúc na zátoku. Tichá domácnosť. So ženami sa nehádajte.

„Streda...“

- *Do prdele, tak nič... pomyslel som si a moja predstava kámasutry sa rozplynuli ako bublinky šampanského. Pokazil som, čo som len mohol. Kvôli nejakým blbým botám. Zrazu sme začuli, ako po okolí zátoky poletuje malé športové lietadlo. Dost nízko nad obytnou zónou, porušuje letové predpisy, pomyslím si. Zaregistrovala ho i Sisa. Znervóznela.*

- *Pod'me dovnútra... povedala, vstala a odkráčala do domu. Niekomu smskovala.*

Pípla jej spätná smska. Prečítala si ju a povedala mi:

- *Príd' v stredu večer, pomôžeš mi s niečím, samozrejme, ak chceš...*

- *Hmm, streda,...že či chcem?... pomyslel som si.*

Do stredy sme sa nevideli, ani neboli v telefonickom kontakte. V stredu podvečer, už zapadalo slnko, som si vzal taxíka a dorazil k nej na *Kangaroo Point Road*. Brána bola vypáčená, na

vchodových dverách boli škrabance a rovnako aj na garáži. Na prvý pohľad pokus o vlámanie.

Sisa ma už čakala.

- *Nepýtaj sa, nič neukradli, zjavne nejakí feťáci. Už tu aj tak nič nemám, sťahujem sa. Nie je to tu bezpečné...* vraví mi stručne. Pozvala ma dovnútra. Sadli sme si hore na prvé poschodie do obývačky.

- *Kto ťa odsťahoval?...* musel som sa spýtať.

- *Santa Claus na soboch..., počuj, ide po mne učiteľ angličtiny, v poslednom čase ma prenasleduje, asi sa mu zjavne páčim a myslí si, že ma ako nejakú chuderku z Európy môže dostať. Zmenila som aj školu, ale našiel ma opäť. Potrebujem sa na pár dní u teba ubytovať, tajne, bez registrácie na hoteli, len tak naľahko, je to možné?...* pýta sa ma.

Šklblo ma až niekde..., keď som počul túto otázku, lebo sa budeme musieť deliť o posteľ. Na nafukovačke rozhodne u seba po gentlemany spať nebudem.

- *Noo...porozmýšľam...* naťahujem Sisu. Moje škádlenie zrazu prerušuje zvuk približujúceho sa vrtuľníka.

„Escape room“

Stále hlasnejšie, prerušujeme preto rozhovor. Čakáme kým preletí, aby sme mohli pokračovať v rozhovore, ale zvuk sa nestišoval. Zrazu rana ako z dela, na pozemok sa vrútilo veľké čierne SUV Chevrolet Silverado, rozraziac bránu. Druhé, také isté zastalo na chodníku. Vyskakuje z nich zo desať chlapov v čiernych kombinézach, helmách a so samopalmi, jeden vyberá z

auta dvojručné železné baranidlo. Zo strechy počuť buchnutie. Vrtuľník pristál. V celom dome zhaslo svetlo a rozozvučal sa alarm.

- *Pod' rýchlo za mnou...* zavelí Sisa, schmatne z barového pultu malý cestovný ruksak a cupitá vo vysokých ružových lodičkách do kúpeľne, so mnou v päťách. Otvorí kúpeľňovú skriňu na uteráky, vyhadzuje ich von, zatlačí za jednu poličku a odklopí zadnú falošnú stenu. Tajný vchod do nejakej tmavej miestnosti.

Escape room, pochopil som. Vbehli sme dovnútra. Zavrela za sebou falošnú stenu.

- *Sisa, tu nás nájdú, podľa tých vyhádzaných uterákov...* hovorím jej.

Odklopí poklop na podlahe miestnosti. O stenu je privarený železný rebrík. Na dno nedovidím, je tam tma.

- *Lez dole...* zavelí rázne. Šplháme dole, asi desať metrov, to musí byť niekam až do podzemia. Potom sa skrčení plazíme nejakou štôľňou, odhadom päťdesiat metrov a vychádzame z kríkov pri móle, o ktoré je priviazaný vodný skúter. Obzerám sa hore. Na horizonte vidím na streche obrysy vrtuľníka s otáčajúcimi sa rotormi a postavy pobejúce s baterkami po dome.

- *WAU...* prekvapene pozerám okolo seba. Takto nejak zdrhal jeden český Radovan.

Skáčeme na vodný skúter, Sisa ho šmahom ruky odväzuje z móla a štartuje. Vyrážame prudkou otočkou do tmy zátoky. Nevšimli si nás. Tma a hluk vrtuľníka zakryli náš rýchly útek.

Plavíme sa tryskom cez nočnú zátoku, orientujúc sa iba podľa svetiel na pobreží. Popod dva mosty, niekam von zo zátoky. Obzerám sa späť, na miesto, odkiaľ sme vyrazili. Ostáva za nami už iba nebadateľná vodná brázda. I ja som kedysi takéto prepadové akcie poctivo trénoval, mal som takéto *down raids* v popise „práce“. Ale na oveľa profesionálnejšej úrovni a s iným podporným tímom. Nám by sa nestalo, že by nám target unikol. Zaistili by sme všetky únikové cesty, v zátokke by boli pripravené rýchle člny, plán budovy by sme ovládali spamäti, nám by sa nestalo, že by nás prekvapila nejaká vybudovaná escape room. No ale, miestni policajti...

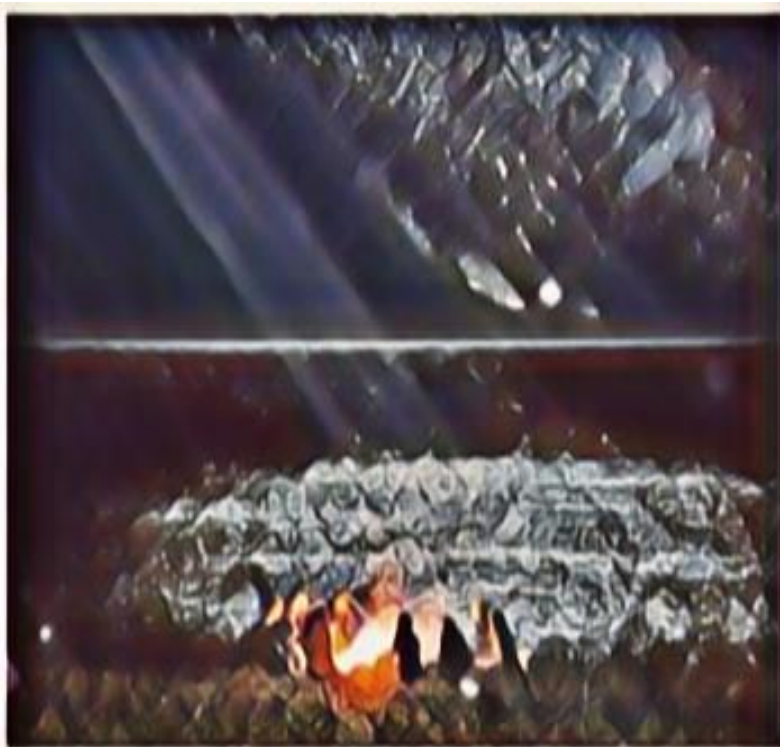
Po štvrt'hodine rýchlej plavby zastavujeme pri brehu, v nejakých šachorinách. Dokonalá skrýša pre skúter, keď ho nasledujúci deň budú hľadať. Nasleduje rýchly výsadok do plytkej vody, predieranie sa poddajnou vodnou vegetáciou, občas zastaneme, počúvame zvuky doliehajúce z okolia, analyzujeme, kde asi sme, po krátkej pauze opäť pokračujeme v ceste. Dievča sa vyzná, žeby tiež mala výcvik *commandos*? Asi ťažko, no ale Sisa je dievča plné prekvapení, kto vie, čo je v nej a čo v nej ešte bude...

Ja som našťastie túto pobrežnú oblasť poznal veľmi dobre, raz sme tu v rámci manévrov *United Forces Team Spirit* s austrálskymi a novozélandskými *commandos* trénovali *HALO Jump*, výskok z lietadla z veľkej výšky s otvorením padáku v kriticky nízkej výške. Takže celú túto oblasť poznám, zo zeme i z hora. Akoby som to teraz našiel. Navigoval som ju von z meandrov.

Vyliezame na breh pri *Green Hill Beach*. Plážová rezidenčná štvrť, miesto piknikov a neviazanej zábavy. Nenápadne

prechádzame zopár pokojnými ulicami a po dvesto metroch sa ocitáme na pláži.

Sisa pri mne celú cestu kráča bosá, s ruksakom na chrbte a s lodičkami v rukách. Vyzerá veľmi sexi. Na pomilovanie...

V diaľke, na prázdnej nočnej pláži vidíme horieť vatry a počujeme hrať ezoterickú hudbu, bubny, cítime vôňu nebezpečných, divotvorných rastlín. Prichádzame stále bližšie a bližšie. Sme na mieste. Párty mladých vysmiatych ľudí je v plnom

prúde. Tancujú medzi vysokými vatrami za svitu usmiateho mesiaca v splne. Na dekách majú rozložené nápoje a jedlo. Dokonalá romantika. Pridávame sa k nim, ponúkajú nás všetkým, čo majú. Tancujeme s nimi, uvoľnení, slobodní. Sme súčasťou nich, súčasťou tejto pláže, každého zrnka piesku, súčasťou okolitej prírody, oceánu, mesačného splnu, smiechu, vetra, šťastia, vesmíru. Pozrieme sa so Sisou na seba, chytíme sa za ruky a odchádzame opodiaľ. Líhame si na horúci piesok, bozkávame sa, vášnivo, ale pritom nežne. Všetko je také spomalené. Milujeme sa, hlboko, vášnivo, je nám krásne. Pozeráme si stále do očí. Sme jedno telo, dýchame jednými pľúcami, bozkávame jednými ústami. Sisa zatína ruky do piesku,

vzdychá, v očiach má slzy. Potom ma objíme okolo ramien. Zaspávame v šume príboja.

Ako neskôr vyplynulo z miestnych novín, ktoré sa tu s napätím čítali potom, čo sa do toho obuli investigatívni novinári a Interpol, Sisa tu nebola na žiadnom jazykovom pobyte, ale na špeciálnej misii. V Austrálii potrebovala za sebou zamiesť stopy, zmiest' prenasledovateľov, dozrieť na zásielku pre šéfa, ktorá sem nenápadne doputovala loďou, mimo bežnú letiskovú kontrolu a teraz s ňou pokračuje do Južnej Afriky za svojim šéfom. V ruksaku, ktorý mala vždy pri sebe pripravený pre prípad razie, mala všetko potrebné, falošný pas s vízami, peniaze, mobil. Myslela na všetko. Predvídave, dobre vycvičené dievča. Tieto dievčatá sa nefotia. Ale vyzerá ako Kylie Minogue, zvyšok si dofantazírujte sami...

„ Idúc oproti sebe, spiklenecky na seba mrkneme, zľahka sa nebadane dotkneme prstami a pokračujeme každý svojou cestou...“

Nešla do Johannesburgu, ako mi hovorila, ale do Durbanu, presnejšie do letoviska, kde sa skrýval jej šéf, ktorého však za dva roky doviezol nazad zrelaxovaného a vyšportovaného vládny špeciál. Ale to je už iný príbeh. O nedokonalnej spravodlivosti.

Občas ju v súčasnosti náhodne stretnem v Bratislave, vtedy, idúc oproti sebe, na seba spiklenecky mrkneme, zľahka sa nebadane dotkneme prstami a pokračujeme každý svojou cestou...

Letiskové tango s Keiko a Vanessou

Letiská sú miestami, kde často zažijete príbehy, aké nezažijete ani v cieľových destináciách.

Letiská svetových metropol sú zaujímavými miestami. Na rozdiel od ospalých lokálnych letísk s desiatimi priletmi a odletmi za deň, toto sú rušné svetové križovatky, mestá samé o sebe, plné uponáhľaných ľudí, z ktorých pre menšinu je letisko každodenným pracoviskom, ale pre väčšinu iba nevyhnutným prestupným bodom na ceste za povinnosťami, zážitkami, rodinnými stretnutiami, či oddychom. Premelú sa tu denne tisíce turistov, obchodných cestujúcich, umelcov, úradníkov, predavačov, letiskových zamestnancov, policajtov, či iba obyčajných čudákov.

Čakanie na odlet je vo väčšine prípadov nudné, potrebné si ho skrútiť najrôznejšími kratochvíľami od čítania časopisu, počúvania hudby, vyesedávania v bare, prácou na počítači, až po bezmyšlienkové pozeranie do mobilu. Vo väčšine prípadov nuda. Opačným extrémom sú neskoré dobiehania na lietadlo, spojené s prísny a káravým vyhlasovaním nedochvíľnych cestujúcich v letiskovom rozhlase, prekážkovým behom cez nekonečne dlhé odletové terminály so štafetovým kolíkom v podobe letenky v ruke a upotené, vystresované finíše do zatvárajúcich sa vzdialených odletových brán, pred ktorými už nervózne postávajú dlhonohé letušky v rovnošatách, odškrtávajúce si v letovom zozname posledných dobiehajúcich oneskorencov.

„Odletové terminály sú obrovskými čakárňami na ceste do budúcnosti.“

V jeden predvianočný decembrový večer som sa vracal zo služobnej cesty v Paríži. Na parížske letisko Charlesa de Gaulla som z mesta dorazil v niekoľkohodinovom predstihu, vedomý si faktu, že je piatok, najrušnejší deň týždňa, ešte k tomu pred Vianocami, kedy sú všetky tepny von z Paríža beznádejne zapchaté Parížanmi a smerom do mesta zasa turistami, prahnúcimi zažiť romantický predvianočný víkend v Paríži. Vytvoril som si tak pohodlnú časovú bublinu, ktorá mi umožnila uvoľnené čakanie na môj odlet bez stresu a hektiky.

Odletové terminály sú obrovskými čakárňami na ceste do budúcnosti, plné sediacych a mlčiacych ľudí, predstavujúcich si tušené chvíle, ktoré nastanú za pár hodín, s pohľadmi periodicky preskakujúcimi medzi časopismi, mobilmi, hodinkami, letenkami a odletovými informačnými tabuľami s vytúženými odletmi. Niekedy v ich strede tróni ako reklama vystavený najnovší model

nejakého luxusného auta, klavír, na ktorom občas zabrnkajú viac či menej nadaní cestujúci, či nejaká ultramoderná socha lákajúca na výstavu miestneho múzea. Tieto miesta sú tiež príležitosťami na jednorazové zoznámenie sa s náhodnými známymi, na nezáväzné debaty o ničom a o všetkom zároveň, predvádzacím módom krásnych nôh dám v kostýmoch, náhliacich sa do vzdialených odletových brán kamsi na konci terminálu.

Terminál 2F, kde som čakal na môj let, je najnovší, veľmi moderný, s oblúkovou, presklenou strešnou kupolou, cez ktorú vidieť panorámu oblohy, kde západ slnka i noc majú čarovný nádych, cestujúci sa cítia tak nejak spojení s vonkajším svetom. Vlhčenou servítkou s citrónovou arómou som si osviežil tvár, so zasyčaním otvoril fľašu koly a konečne si povolil kravatu v obleku. Konečne klud! Vychutnávam si relax v pohodlnom koženkovom letiskovom kresle s nohami vyloženými na kufri, pri mojej odletovej bráne, kdesi v zadnej nepriechodnej časti terminálu, v takom zálive kresiel, s bezpečným výhľadom na panel s informáciami o odletoch. Vonku bola už tma. Ale svetlá v hale príjemne a nevtieravo osvetľovali tento veľký priestor a vytvárali atmosféru relaxačnej soľnej jaskyne. Bolo tu ticho. Pokojný záliv, zákutie kludu. Kreslá boli poväčšine obsadené unavenými cestujúcimi, ale nebolo tu prekvapivo vôbec rušno. Sem tam sa lokálne ozve hlásenie letušky pre nástup cestujúcich na tú a tú linku, ale inak klud. Bolo niečo po šiestej hodine večer, do odletu som mal ešte dve hodiny, usrkávam z koly a pozerám na tmavú oblohu cez oblé sklo terminálu, v ktorom sa zrkadlil jeho vnútorný život.

V strede terminálu, pri centrálnom bare ponúkajúcom víno a eko-bio-raw smooties bol postavený masívny biely klavír. Nie malé pianíno, ale krásny, veľký, matne biely klavír. Je to teraz také moderné, nacpať rozladený klavír či piáno do každého verejného priestoru, ale dobre, akceptujem to, je to vždy lepšie, než keby mal skončiť odložený niekde v zaprášenom sklade. Toto bol však impozantný zachovalý solitér.

Občas po jeho klaviatúre niekto z okoloidúcich prebrnkol *do-re-mi-fa-sol-la-si-do*, ale inak nič. Po minúte sa opäť ozval nejaký osamelý *brnk*, potom dlho ticho, potom opäť nejaký nepodarený pokus vysmiatych turistov o prapodivnú sonátu, ale inak nuda.

Zrazu zbadám, ako okolo klavíru prechádzajú dve drobné mladé dámy, aziatky, s veľkým kuframi na kolieskach, oblečené v rovnakých svetložltých kabátoch *Prada* a vysokých bielych čižmách. Vyzerali v tomto outfite ako speváčky zo skupiny ABBA. Sadli si obďaleč, asi desať metrov odomňa, oproti klavíru, do voľného kresla vedľa seba si zložili kabelky a kabáty, pozreli na informačnú tabuľu s odletmi a zahľadeli sa do mobilov. Po chvíli ich odložili do kabelky a vyzliekli sa z kabátov do čiernych ramienkových topov a len tak sa rozprávali medzi sebou. Po piatich minútach sa zodvihli a zjavne znudené podišli k baru, pri ktorom si objednali pohár červeného vína. Cestou od baru sa zastavili pri klavíri, na ktorý si jedna z nich postavila pohár vína, sadla si za okrúhlu otočnú stoličku, ktorú si zopár otočeniami prispôsobila na výšku svojej drobnej postavy, vyskúšala pedále ako v novom aute a jemne prebrnkla po klávesoch. Druhá z nich len tak postávala opretá o klavír, odpíjajúc z vína. So zvedavosťou som ich sledoval. Nič iného som už nemal na práci, tak som aspoň pozoroval správanie ľudí.

Slečna ešte pár krát decentne potichu otestovala celú klaviatúru od najhlbšieho tónu až po najvyšší. Potom začala potichu hrať nejakú krásnu modernú symfóniu, nožnými pedálmi tmlila tóny, aziatky sú už také, decentnosť sa snúbi s talentom, postrádajúce sebadeštruktívny anglosaský exhibicionizmus. Tichá šaolinská sila.

Skvelé, koncert v cene letenky... pomyslel som si. Hrala potichu ešte štvrt' hodinky. Len tak pre seba. Potom si dala pauzu a odpila si z vína, sediac pri klavíri a debatujúca s kamarátkou. Využil som túto chvíľu, aby som podišiel k baru pre drink a cestou som sa zastavil pri nich. Dali sme sa do reči, jedna sa volá Keiko, je z Tokia, druhá je Vanessa, singapurská Britka a v Paríži majú medzipristátie na ceste do New Yorku. A že jedna hrá na klavíri a druhá je huslistka. Ja som im začal rozprávať niečo o argentínskom tangu, iný záchytný bod som nenašiel, boli to na prvý pohľad umelkyne, s ktorými sa o niečom inom baviť nemalo zmysel, každý pokus o debatu o niečom vecnom končil badateľným vädnutím záujmu, tak som udržoval konverzáciu hudobnými témami. Spýtal som sa ich, či poznajú aj nejaké skladby argentínskeho tanga. Vraj áno, ale takúto hudbu Keiko nehrá. Iba moderné symfónie, new age, smooth jazz a trochu klasiku. Ale rytmy neo tanga nie sú vraj ťažké, sú veľmi improvizáčne. Vanessa sa s chalanmi z *Gotan Projectu* vraj pozná osobne, chodí na ich koncerty. Povedala dokonca, že má v husľovom repertoári jednu vlastnú tangovú skladbu.

„Bud' budem za blbca alebo za zbabelca, môžem si vybrať.“

- *Zatancuješ, ak zahráme?...* spýtala sa ma Vanessa odrazu?

- *Sám? Nemám partnerku, neblázni...* odvetil som ostýchavo. *Tango Solo* som tancoval len dvakrát v živote, na milongách, z toho raz s krajčírskou figurínou a raz s metlou, ktorou sa odmetal tanečný parket. Síce som sa dobre zabavil, ale to bol čistý úlet.

- *Pozri, je piatok večer, chill-out time, s týmito ľuďmi sa už v živote nestretneme, zahod' ostych. Budem hrať to tvoje nuevo, viem docela dobre improvizovať. Tak čo, zatancuješ nám?...* provokovala ma Vanessa.

Buď budem za blbca alebo za zbabelca, môžem si vybrať, pomyslel som si.

- *Tak fajn, zahrajte niečo, čo sa podobá na tango...* odvetil som jej.

- *Mám svoju vlastnú Tango De Los Exilados, je to jediná tangová skladba, čo hrávam, Keiko ma doprevadí...* povedala Vanessa, odskočila si k odloženým veciam vybrať z puzdra svojej husle, také menšie, ani som si nevšimol puzdro, keď s ním prichádzala. Pár razy prebrnkla slákom po strunách a pozrela na mňa.

„Vyhodil som sako nad hlavu a spravil rýchlu piruetu, aby som získal čas vymyslieť ďalšie figúry...“

A potom začali hrať. Spustili z ostra hneď na začiatku! Neviem, boli tam rytmy nueva, aj som spoznával príznačné frázy, dievča to dávalo bravúrne. Hej, toto znie ako zo *Shall we dance*, v klavírnom a husľovom prevedení to znie prekvapivo dobre.

- *Šup na parket!...* dostal som od Vanessy očný príkaz.

Vyzliekol som si sako a chytil som si ho oproti sebe ako virtuálnu partnerku.

Kolíška, pomalé výrazné ochá, vlastné vysoké ganchá, piruety, laterálne predkláňačky, simulujúce prehýbajúcu sa partnerku. Čo iného zatancujem sám???

Forte – fortissimo... Keiko búši do klávesov ako na nebeskú bránu. Letiskovou halou sa ozýva divoká moderná tangová symfónia, priam koncertné vystúpenie, slečna sa nad klavírom predkláňa ako pravá koncertná umelkyňa, dlhé vlasy jej vejú pred očami strom ako vo víchrici. Vanessa kmitá slákom ako osika vo vetre. Jej husle napriek tomu, že sú malé, rezonujú ostrými vysokými tónmi po celej hale. Terminál stíchol, každý, kto kráčal, sa zastavil a úplne všetci v hale zhyponotizovaní pozerajú na toto divadlo.

Vyhodil som sako nad hlavu a spravil rýchlu piruetu, sako som vo vzduchu zachytil a predklonil sa s ním. Potom som spravil dlhými krokmi základnú osmičku, aby som získal čas vymyslieť ďalšie figúry.

Terminál sa premenil na koncertnú sálu. Bolo zaujímavé sledovať, ako všetci unudení cestujúci vytiahli slúchadlá z uší, zodvihli oči od mobilov a časopisov, barmani z eko-bio-raw baru pozerali ako obarení, fascinované letušky v hlúčkoch vystrkovali od odletových brán svoje krásne hlavy smerom k nám. *Concerto Grosso*. Diváci s mobilmi v ruke veselo natáčali na video túto našu šialenosť.

Pirueta, ďalšia pirueta, cítil som, ako sa mi rozväzuje šnúrka na ľavej topánke. Okuliare sa mi od potu kĺžu po nose, nebezpečne

sa blížiac ku špičke nosa. Pripadám si ako vlk s okuliarmi v rozprávke o Červenej čiapočke.

Sforzando - prudký akcent, Keiko efektne prebehla hranou palca zdola hore celou klaviatúrou a luskla na záver prstami ako chlap. Koniec skladby! Zachytiac tento moment som ľavou rukou vyhodil do vzduchu svoje sako, pozorujúc, ako sa oblúkom plavne vznáša na zem, dopadajúc na roh klavíra, zvezúc sa pomaly po ňom na dlážku. Ešteže nepristálo neďaleko stojacej Vanesse na hlave!

Nasledoval okamžitý búrlivý dvojminútový aplauz, prekrývajúci sa s hlásením o odletoch. S Keiko a Vanessou sme sa na seba pozreli, jedna, sediac za klavírom s rozstrapateným účesom, druhá vážne stojaca pri klavíri so zvesenými husľami, ja zadýchaný stojac pred nimi, v bielej košeli a uvoľnenej kravate a všetci traja si myslíme to isté: „Šialené!!!“. Naplno si užívame túto bláznivú chvíľu.

To nevymyslíš...

„Keiko cinkla na mobile notifikácia, niekto práve zavesil na jej facebookový kanál naše video.“

Po pár minútach sa situácia ukludnila, potlesk a vrava ustali, cestujúci si opäť začínajú všímať informačnú tabuľu, na niektorých odletových bránach už usporiadane nastupujú do lietadiel, krátiac si chvíľu pozeraním videa, ktoré pred chvíľou natočili.

Odišli sme na bar, kde nás barman pozval na pohár šampanského. Keiko cinkla na mobile notifikácia, niekto práve zavesil na jej facebookový kanál naše video: „Keiko Matsui and

Vanessa Mae play tango at Paris airport with a passenger“. So zvedavosťou sme si pozreli toto natočené video a dlho sme sa na tejto našej spoločnej show zabávali.

Kto sú tieto dievčatá?... pomyslím si v duchu, ale v tejto chvíli ma to nezaujíma. Nepoznám. Ale hrajú úžasne. Možno raz niekto objaví ich talent.

Hlásia môj let. Boarding... Vrúčne sme sa všetci traja objali. „*Zasa niekedy, niekde!*“... zaželali sme si nostalgicky. *Very crazy!!!*... pošepkali sme si s úsmevom na rozlúčku.

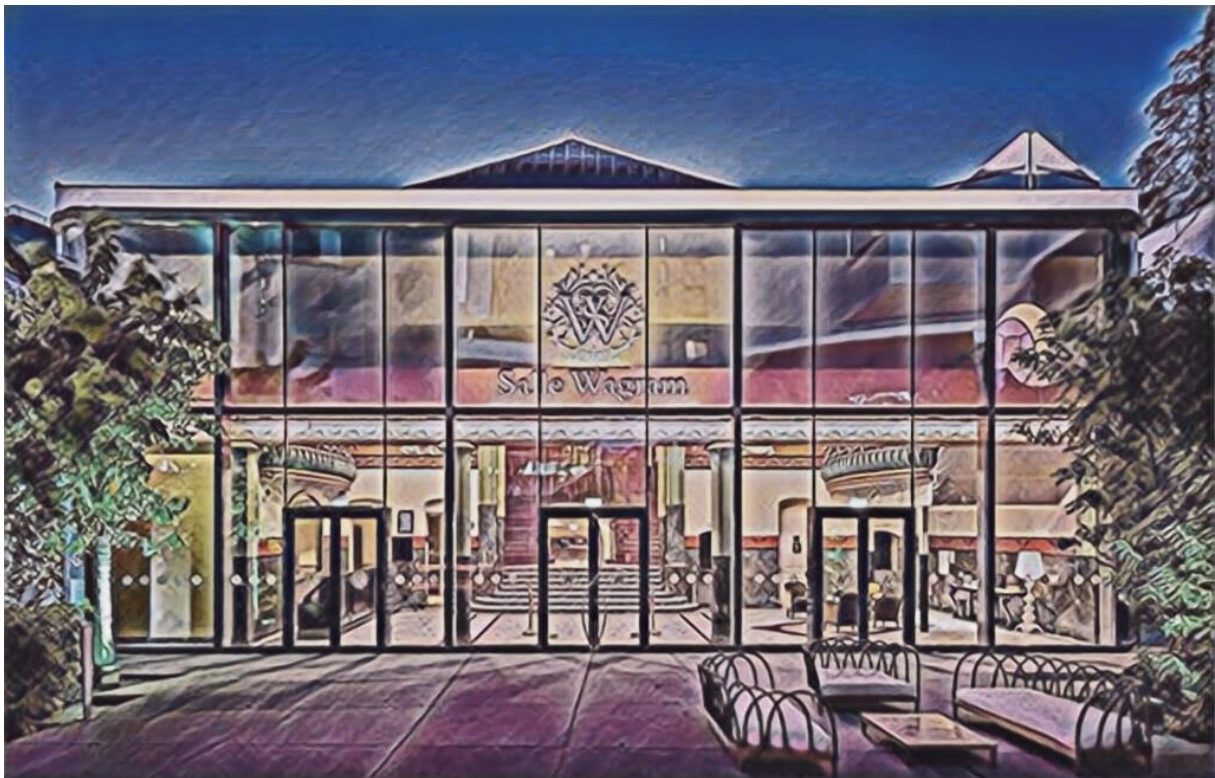
Letušky Air France na mňa pozerali pri nastupovaní do lietadla tak nejak kučeravo... Ale neriešil som to, myseľ som mal niekde inde.

A v tomto večernom lietadle som sa zoznámil s letuškou Pauline, s ktorou som ešte tento večer zažil ďalší zaujímavý príbeh. Ale o tom niekedy inokedy...

Parížska záchrana Noemi

Hudba v nej začala vnútorne rezonovať. Cítil som, ako sa zhlboka nadýchla životodarného kyslíka, vitálnej energie, nádeje, teraz konečne pochopila, že ešte žije...

Parížska tangová scéna má svoje čaro. Miestna komunita je veľká, tvoria ju stovky tanečníkov, navštevujúcich asi desať pravidelných a veľmi známych milong, príležitostné semináre svetoznámych učiteľov, gala predstavenia i tango festivaly. Parížske tanečnice sú krásne, pestované, sebavedomé ženy, obliekajúce sa ako top modelky – a dajú si na tom extrémne záležať, aby vyzerali žiaduco a pritom elegantne.

Nepustia si však k telu hocikoho, sú nedostupné, obzvlášť voči neznámym tanečníkom, ktorých nemajú načítaných z milong a

nechcú ísť s nimi naslepo na parket strápníť sa. Líder sa musí fakt snažiť, aby si ho top tanečnice všimli a akceptovali ho. Inak bude odkázaný na kurzistky a začiatovníčky a obvykle potrvá niekoľko milong, kým sa na nich predvedie ako skúsený tanečník, ktorý vie zatancovať na rôzne rytmy, rôzne typy tancov, dodržiava tango etiketu, dresscode a vie sa džentlmensky správať k ženám. Obzvlášť k Francúzkom. Až potom je akceptovaný v parížskej tango komunite a potom sú mu odhalené všetky tajné zákutia tejto čarovnej scény.

„Parížske tanečnice sú krásne, pestované, sebavedomé ženy... nepustia si však k telu hocikoho, sú nedostupné, obzvlášť voči neznámym tanečníkom...“

Paríž je však miestom aj pre iné spoločenské akcie. Je to pulzujúca svetová metropola plná denného i nočného života, ktorá ide spať až za ranného brieždenia. Bývam tu pracovne celkom často. Nežijem tu však len tangom, toto mesto ponúka veľa iných inšpirácií, pohľadov, chutí, vôní, dojmov. A keď tu je človek pracovne, mesto vníma inou optikou, než akou sa na mesto pozerá bezstarostný turista.

V jeden sychravý decembrový predvianočný večer (tu v Paríži v decembri nezvykne snežiť, iba ak pršať a ak aj výnimočne nasneží, tak len centimeter-dva) som sa po celodennom pracovnom rokovaní v sídle jednej medzinárodnej organizácie, v snahe vyvetrať si hlavu, rozhodol ísť pešo až na hotel, cez môj obľúbený XVI. parížsky obvod. Je to oblasť buržoázných mestských palácov, miesto, kde bývajú „lepší ľudia“, sídlia tu veľvyslanectvá, medzinárodné organizácie, veľké svetové korporácie, múzeá, v minulosti tu bývali slávni spisovatelia,

ktorých busty a pamätné tabule zdobia priečelie okázalých budov.

Je to oblasť, kde bývať alebo pracovať znamená mať úspech. Prešiel som až k Víťaznému oblúku, do XVII. obvodu a pustil som sa dole po Avenue de Wagram. Parížania majú skvelý zvyk pomenúvať ulice po slávnych víťazstvách z Napoleonských vojen. Wagram je dedinka pri Viedni, jedno z bitevných polí, kde Napoleon zvíťazil, keď tiahol na Bratislavu. A mimochodom, *Rue de Presbourg* je hneď oproti Avenue de Wagram. *Trése intéressant...*

Na *Avenue de Wagram* č. 39, v tichom, ale hotelovou budovou od ulice dosť necitlivo obostavanom vnútrobloku, susediacom práve s mojim hotelom, stojí slávna koncertná sála *Salle Wagram*, kde sa nakrúcala legendárna záverečná tanečná scéna z Bertolucciho filmu *Posledné tango v Paríži*. Je to miesto spoločenských akcií, koncertov, recepcií, svetových súťaží v spoločenských tancoch a najrôznejších predstavení. Vchádzajúc do hotela som si cez bočnú presklenú stenu recepcie všimol, že sa v *Salle Wagram* svieti. V presklenom foyeri sa tam v nenútenej konverzácii zabáva hlúčik mužov a žien, oblečených v tmavých oblekoch a večerných dámskych róbach. Asi nejaký firemný vianočný večierok, pomyslel som si a pozdraviac recepčného som pokračoval na izbu.

„Pokúsím sa dostať dnu, hostia už odchádzajú, nejak sa prešmyknem na to posvätné miesto, kde Marlon Brando s Máriou Schneider tancovali svoje slávne škandalózne tango.“

Na večer som už nemal žiadny plán, na vianočných trhoch dole na Champs-Élysées som bol tento týždeň už trikrát, tak som

podvedome rozmýšľal, čo s načatým večerom. Zapol som si televízor, skôr ako podmaz a začítal som sa do pracovných emailov, až som si pri televíznych správach o jedenástej uvedomil, koľko je hodín. Zavrel som počítač, pozrel z okna smerom do vnútrobloku, kde sa v Salle Wagram stále svietilo a ľudia kmitali dnu i von, len tak naľahko, v sakách či len košeliach pofajčiť a podebatovať. Poniektoré páry a jednotlivci už v kabátoch odchádzali z večierka, preplietajúc sa hlúčkikom a nahlas sa lúčili, želajúc si šťastné Vianoce.

Záverečná, pomyslel som si. Vtom mi blyslo hlavou: som tu posledný večer, zajtra odlietam, čo tak pozrieť si túto slávnú sálu zvnútra, no veď oblečiem sa, tmavý oblek mám, pokúsim sa dostať dnu, hostia už odchádzajú, nejak sa prešmyknem na to posvätné miesto, kde Marlon Brando s Máriou Schneider tancovali svoje slávne škandalózne tango. Obliekol som sa, navoňal, výťahom zišiel na recepciu, kývol na recepčného, prekvapeného, že idem von len tak naľahko ležérne v obleku a zamieril som k *svätyni tanga*.

Hrdlo mi stískalo, ako som sa blížil k jej preskleným dverám. Prešiel som okolo debatného krúžku fajčiarov, potiahol za ťažké madlo dvojkrídlych dverí a vošiel dnu. Do očí mi padol veľký dvojmetrový billboard jednej svetovej farmaceutickej firmy. Aha, jasné, už chápem, to sa dobre plesá v Paríži, keď majú takéto skvelý biznis, pomyslel som si a nikým neregistrovaný som pokračoval po schodoch na prvé poschodie do hlavnej sály. Po troch stranách sály boli rozmiestnené okrúhle banketové stoly s bielymi obrusmi, v strede ten slávny, grandiózny, ambientne osvetlený tanečný parket s naleštenými parketami, cez ktorý s taniermi prechádzali ľudia k bufetovým stolom. Svätokrádež,

takto pre kus bravčového pobehovať po parkete, na ktorom tancovali najlepšie svetoví tanečníci, pohoršil som sa.

Na prekvapenie bola sála ešte z polovice plná hostí, tak zo dvesto ľudí, ale zábava už viazla, pôvodne jednoliata masa zabávajúcich sa hostí bola atomizovaná na skupinky ľudí, ktorí pri stoloch izolovane debatovali nad taniermi a fľašami šampanského. Osvetlenie sály bolo decentne tlmené, s jemným modrým nádychom, v ktorom sa odrážali biele košele prítomných pánov. Tretina stolov bola poloprázdna, hostia už odchádzali domov. Dídžej so slúchadlami, sediaci na vyvýšenom stupienku si púšťal skladby podľa svojho výberu, mal veľmi dobrý vkus na výber hudby, stredný prúd, jazz, disco, letné hity..., citlivo prispôsobené publiku, no veď farmafirma si nenajme žiadneho amatéra. Na parkete sa pohupovali dva vysmiate páry.

Čím ďalej od stredu parketu, tým viac sa priestor sály zahaloval do modrého šera. Dokonalé mimikry pre moju prehliadku. Z barového pultu pri vstupe som si zobral drink a pomaly,

nenápadne som chodil po okraji parketu, nasávajúc atmosféru miestnosti, nohami hodnotiac kvalitu povrchu a hladiac na steny s matne viditeľnými zarámovanými plagátmi tanečníc v štýle Belle Époque. Dokonale som do priestoru zapadol, nikto si ma nevšímal. Obišiel som sálu a vrátil sa k baru.

Pomedzi hostí pobehovala pekná vysoká dlhovlasá brunetka na vysokých opätkoch, štýlovo oblečená v tmavomodrom kostýme. Vždy sa pristavila pri ústrednom, krásne zdobenom stole, zjavne s vrcholovým manažmentom, v ktorého strede sedela výrazná blond dáma okolo štyridsiatky v ružovom kostýme od Gautiera a päť postarších, dôstojne prešedivených mužov. Vytušil som, že je to jej šéfka a ona jej asistentka. Nahla sa zozadu k svojej šéfke, ktorá jej so strohým príkazom podala úsečným pohybom ruky nejaký zložený lístok, s ktorým docupitala k žoviálnemu pánovi u vedľajšieho stola, potom k ďalšiemu niečo mu diskkrétne pošepkať a okamžitý návrat k šéfke povinne jej referovať o splnení úlohy. Situácia sa neustále opakovala. Celovečerný aport na akcii, ktorá bola pre všetkých ostatných relaxom po úspešne zavŕšenom obchodnom roku. Chúd'a asistentka. Dievča pre všetko.

Ležérne som sa opieral o barový pult. Asistentka prebehla popri mne do foyera predať niekomu odkaz, začul som slová „*Taxi pour Madame...*“. Potom sa otočila, zhlboka vydýchla, spomalila a oprela sa o barovú stoličku vedľa mňa. Zobrala do ruky pohár šampanského z radu welcome drinkov, ktoré tam trónili nastúpení ako Napoleonovi vojaci. Bola unavená, utýraná, vystresovaná, viditeľne si tento večierok vôbec neužívala, ako jediná sa nezabávala, ale tvrdo pre svoju nekompromisnú šéfku pracovala na zábave iných. Videl som na nej, že si túžobne želá,

aby už bol koniec, aby jej šéfka už konečne odišla domov a ona si mohla vydýchnuť. Sklonila hlavu, pridržajúc stopku pohára medzi prstami a druhou rukou si unavene prehrabla vo vlasoch. Bolo mi jej ľúto.

„Čierny kostým od Yves Saint Laurenta, jemné sieťované pančuchy a na nohách vysoké čierne otvorené lodičky s jemnými zlatými písmenami na podpätku SupadanceTango. Neverím... Tanečnica.“

Cink, priťukol som si s ňou bez opýtania. Prekvapene zodvihla hlavu a pozrela na mňa. Nepovedala nič, ale v jej očiach som vytušil upozornenie, aby som jej dal pokoj.

- *Prepáčte, slečna. Máte to dnes náročné, ospravedlňujem sa...* hovorím jej.

- *Každý deň to mám náročné, už nevládzem...* odvetila.

Sklopil som zrak na znak pochopenia jej situácie. Hodil som pri tom nenápadne očkom po nej postave – čierny kostým od Yves Saint Laurenta, jemné sieťované pančuchy a na nohách vysoké čierne otvorené lodičky s jemnými zlatými písmenami na podpätku SupadanceTango. Neverím... Tanečnica.

-*Tango?...* Strelím od pásu otázku, na ktorú však už poznám odpoveď. Nečakala to, zdvihla hlavu a prekvapene na mňa pozrie. Videl som, ako jej telom prebehla elektrizujúca vlna záujmu.

- *Odkiaľ viete?...* spýtala sa.

- *Vaše topánky, moja obľúbená značka...* odvetím.

- *Aha,... ale netancujete, že?... kontruje.*

- *Hmm, Supadance si nekupujem do divadla... a usmial som sa. Hlavou som jej pokynul smerom k parketu. Podťe, v najhoršom Vás tá beštia vyhodí...*

- *Tak podťme!...* odvetila a bolo vidieť, že už je jej to jedno.

- *Noemi...* dodala.

Predstavil som sa jej tiež, pozerajúc jej na pery, na ktorých som konečne uvidel, že sa usmiala. Držiac sa za ruky sme prechádzali okolo dídžeja, nahol som sa ponad jeho mixpult a niečo mu povedal. Pokýval hlavou, usmial sa, vybral z puzdra CD *Otros Aires* a zasunul ho do prehrávača. Stlačil enter a zjavne bol zvedavý, čo sa bude diať, lebo zrazu sa vystrel na stoličke a šibalsky začal pozerat' po sále.

Uviedol som ju na parket. Neveriacky stála uprostred neho, presne pod centrálnym krištáľovým lustrom a tiene, ktoré vrhal, jej dopadali tesne okolo nôh. Sálou sa začali ozývať prvé tóny "*Barrio de Tango*" pecka s voľnými vibrujúcimi rytmami, presne to, čo potrebovala zažiť, precítiť ten pohyb, ten rytmus, tú esenciu života. Hudba v nej začala vnútorne rezonovať. Cítil som, ako sa zhlboka nadýchla životodarného kyslíka, vitálnej energie, nádeje, teraz konečne pochopila, že ešte žije.

Rozbehli sme sa po parkete vo víre divokosti, dlhé kroky striedali sacady, zdvíhačky, zakláňačky. Marlon Brando a Mária Schneider, šelma a jej korisť. Jej chirurgicky presné, vysoké, nebezpečné ganchá budem cítiť medzi stehnami naveky. Presne toto potrebovala cítiť, že je chcená, že aj ona vie byť tou žiadanou ženou, po ktorej niekto túži.

Ponorila sa až na samé dno svojej vášne. Obetovala pre tento okamih svoju povesť, svoju budúcnosť. Skladba strieda skladbu, jedna za druhou, piata, šiesta, siedma, bez cortiny, päť sekúnd na výdych a opäť vie byť zasa divokou. Toto je náš živočíšny koncert. Explózia vášne. Naše *Posledné tango v Paríži*.

Láske a vášni neprikážeš...

Všetci v sále už dávno stíchli, hypnotizovaní našim tangom. Veľká šéfka sedí za stolom, opierajúc sa laktami o stôl, so spojenými dlaňami pred ústami a pozoruje toto naše sebecky vášnivé predstavenie. Oči sa jej dojata lesknú, až v jednej chvíli jej začínajú po odmeranej tvári stekať slzy. Odrazu je to iná žena. Roztápa sa. Rozpamätáva sa, že aj ona bola kedysi dávno plná spaľujúcej lásky a vášne, schopná obetovať sa pre niekoho opätované city, tak ako jej mladá asistentka Noemi.

„Ostali sme v objatí na parkete, hladiac sa po vlasoch, cítili sme navzájom svoj pot na perách a nevedeli sme sa toho nabažiť.“

CD dohralo, samo sa vysunulo z prehrávača. Dídžej sa prehrabuje v šanóne s CDčkami, zúfalo hľadajúc ďalší tangový album, ale po chvíli rezignuje a s odprosujúcim pohľadom na nás submisívne pozrie, zavrtiac hlavou. Príbeh skončil.

Ostali sme v objatí na parkete, hladiac sa po vlasoch, cítili sme navzájom svoj pot na perách a nevedeli sme sa toho nabažiť. Pohľady nám skízli na ústa: „*Nie, nemôžeš ma mať, oddala som sa ti len tu a teraz. Zabudni na mňa i na môj osud.*“ pošepkala mi smutne.

„Tvár jej chytila do dlaní a vrúcne ju pobozkala na ústa.“

Zrazu veľká šéfka vstala od stola a pomalým, dôstojným krokom k nám pristúpila. Noemi sa odo mňa odpútava, otočí sa k nej, zdvihne hlavu a so vzdorovitým výrazom hrdej parížskej komunardky očakáva svoju popravu.

- *Pre teba som odteraz Monica...* prehovorila s pokorou a so slzami v očiach veľká šéfka. Tvár jej chytila do dlaní a vrúcne ju pobožkala na ústa.

Ostal som pozerať na túto scénu v nemom úžase, ale všetko som to srdcom chápal. Prišlo mi to také logické, úprimné, jemné a spravodlivé zároveň.

- *A prepáč mi za všetko, ako som sa k tebe správala. Od teraz budeme už len priateľky. Všetko ti vynahradím...* dodala Monica. Pozreli si navzájom do očí, úprimne sa na seba usmiali a objali sa okolo krku.

Moja záchranná misia skončila. Nechal som ich v priateľskom objatí na parkete, mali si čo povedať. Odchádzajúc zo sály sme sa na seba s Noemi na sekundu pozreli a v jej šťastnom pohľade som vycítil:

- *Som ti vd'ačná za to, čo si pre mňa urobil. Si môj záchranca, navždy.*

A ako to bolo ďalej?...

Všetko skončilo presne tak, ako malo. Noemi už nie je ponižovaným dievčaťom pre všetko, ale vyrovnanou a šťastnou ženou, veľká šéfka už nie je prísnu ľadovou kráľovnou, je z nej láskavá, milá, empatická osoba a ja... ja som sa plný dojmov vrátil na hotelovú izbu, ráno som sa zbalil, nastúpil do taxíka

čakajúceho na prázdnej ulici, ktorej hladká dlažba sa leskla po celonočnom daždi a ktorej názov symbolizuje víťaznú bitvu, ktorú včera vybojovala Noemi.

Sklonený na zadnom sedadle taxíka som sa cez okno pozeral na ubiehajúce mesto, ktorého obrazy sa mi zlievali v kvapkách dažďa a v myšlienkach som si premietal včerajší nezabudnuteľný príbeh nášho posledného tanga v Paríži.

Ostali sme v kontakte. Takmer vždy, keď zavítam do Paríža, si všetci traja zájdeme na večeru, poprechádzame sa po nábřeží Seiny a občas sa zatúlame na open air milongu kdesi pri západe slnka. Ale to už je iný príbeh...